

Metodom pokušaja i pogodaka

„B-bok, ja sam Silvija. Silvija Kubić. I imam 16 godina. To je sve što trebate znati o meni.“, tim riječima predstavila sam se novom razredu u koji sam došla.

Doselili smo iz Kutine u Požegu prije dva tjedna i još nisam upoznala nikoga. Doduše, nekako mi to i odgovara. Ljudi većinom misle da sam čudna. Pa u redu, ja jesam povučena i često izgubljena u mislima, volim nositi haljine i lezbijka sam, ali to nisu baš neki razlozi za odmicanje od mene kao da imam kugu. Valjda.

U svakom slučaju, sad kad sam shvatila koliko jadna se činim, donijela sam instant odluku kako se želim promijeniti. Upoznati nove prijatelje. Početi izlaziti. Postati ekstrovert (haha, kao da se to može samo tako postati, ali mislim na to da želim da me drugi u novoj sredini smatraju fora i otvorenom). Možda pronaći curu. Zabaviti se. Što bi značilo da idući odmor moram razgovarati s novim razredom...

„Dobar dan i tebi, Silvija. Ja sam profesorica Andrić, tvoja nova razrednica. Predajem povijest i geografiju. Nadam se da ćemo se dobro slagati.“, predstavila se i meni ta starija žena koju već nakon prve dvije minute nisam voljela.

Imala je kraću kosu ofarbanu u plavo (mislim kao žuto plavo, ne nebeski plavo, hrvatski je kompliciran jezik), činila se poprilično ukočenom i nosila je neku starinsku suknju, ali i da mi nije bila fizički neprikladna, ne bih ju obožavala. Mrzim povijest i geografiju. Po kojoj je uopće logici profesorica povijesti i geografije razrednica u matematičkoj gimnaziji?

Bilo kako bilo, ostali učenici su mi u idućih nekoliko minuta redom rekli imena, prezimena i eventualno ono što ih zanima od predmeta, a ja sam se trudila odmah ih zapamtiti sve. To mi nije bilo teško. Iz nekog razloga mi ide pamćenje imena i brojeva, a nakon predstavljanja imali smo sat razrednika. Razrednica je čitala pravilnike za novu školsku godinu, a ja sam u sebi ponavljala sve što sam znala o svakome od ljudi u prostoriji. U razredu je bilo 11 dečki i 11 cura, a osim mene sam je sjedio Matija. Ako budem imala volje, možda ću i sjesti kraj njega za koji dan. U svrhu socijalizacije, naravno.

Par dana kasnije sprijateljila sam se s Matijom. Prilično zanimljiv lik, voli programirati i obožava mačke, a koliko sam shvatila, drugi dečki ga baš i ne prihvaćaju. Mislim da mu je drago što napokon može pričati s nekim, tim više što i ja volim mačke. Imali smo dvije u Kutini, ali ih nismo mogli ponijeti sa sobom u Požegu. Nedostaju mi sad.

S curama u razredu sam isto u dobrim odnosima. Malo me čudno gledaju zbog haljinica, ali barem ne šutim cijelo vrijeme (u to ulažem dosta truda jer se bojim da ću nešto krivo reći, pogotovo kad je riječ o šminki zato što o njoj nemam pojma). Nekad ne govorim duže vrijeme, ali nitko baš ne obraća pažnju pa je valjda u redu. Mislim da nemaju neko posebno mišljenje o meni, samo što se one sve poznaju već godinu dana i imaju svoje interne šale koje ja ne kužim. Zbog toga mi je lakše razgovarati s Matijom, jedino što samo čekam kad će netko pomisliti da sam zaljubljena u njega...

„Kubić! Pratiš li ti?“, iz misli me prenuo profesor biologije.

„Naravno, ja...“, odugovlačila sam jer nisam slušala predavanje zadnjih 15 minuta.

„Odgovori onda na pitanje.“, uhvatio me nespremnu.

„Fotosinteza.“, šapnuo je Matija.

„Fotosinteza.“, ponovila sam.

I tiše nadodala: „Hvala.“

Kako bih se uklopila u sredinu, morala sam promijeniti i stil govora. Ovdje svi govore štokavskim narječjem koje mi baš i ne ide (ozbiljno, sve sam ih blijedo gledala kad su spominjali neke tamo „jorgane“ i što još sve ne), ali za sada sam odlučila samo se truditi govoriti književno. Čini mi se da na moju kajkavštinu nisu baš previše gledali s odobravanjem. Vratila sam se svome sanjarenju tijekom sata, ali ubrzo je zvonilo.

„Hej, ovaj, imam pitanje... Bi li htjela otići prošetati sa mnom za vikend da ti pokažem nasip uz Orljavu i tako još neke sitnice, ako već nisi bila tamo?“, pitao me Matija.

„Uh, naravno. Nisam još bila pokraj rijeke. Može u subotu u 5?“, pristala sam smatrajući da ćemo se tako još više zbližiti, a i da mu se zahvalim za spašavanje na satovima koje ne pratim.

„Može, super.“, odgovorio je i otišao nešto pričati s Martom.

Tjedan je brzo prošao i tako je došla subota. Nisam zapravo bila nervozna, družila sam se s Matijom svaki dan i nisam smatrala da će ovo biti nešto posebno. Obukla sam malo ljepšu haljinu, obula balerinke i kosu skupila u pletenicu te požurila jer sam već kasnila. On me čekao na dogovorenom mjestu s čokoladom, a ja sam se samo zacrvenjela jer se nisam sjetila ništa ponijeti njemu. Valjda se ne ljuti zbog toga. Odveo me do mirnijeg dijela nasipa gdje nema toliko ljudi i promatrali smo rijeku kako teče, oblake, lišće na drveću koje je počelo mijenjati

boju... Bilo je lijepo. Sviđa mi se Požega. Doduše, nedostaju mi i neka mjesta u Kutini, npr. jezero Bajer pokraj željezničkog kolodvora gdje sam znala sama provoditi slobodno vrijeme, ali mislim da ću se naviknuti i na Požegu. Čini se da svaki grad ima svoje prednosti i nedostatke.

Šetali smo i razgovarali o svemu i svačemu, stavovima, mišljenjima, uspomena, prijateljima u razredu. Sunce je taman bilo na zalasku kad smo došli do kraja šetnice i nigdje nije bilo nikoga. Baš sam se spremala pitati kuda mislimo ići dalje i kada ćemo kući...

A onda mi se približio i pokušao me poljubiti.

Automatski sam se odmaknula i čudno ga pogledala, a on me pustio i povukao se. Nisam znala što da kažem. Izgledao je tužno, što mi nije bila namjera, ali nije mi bila namjera ni ljubiti se s dečkima. Čekala sam da on prvi progovori.

„Ja... Ne znam. Valjda sam se samo zanio. A i mislio sam da ti se sviđam i da bi to htjela. Žao mi je.“, napokon je izustio.

„Ne... Oprosti. Nisam te željela povrijediti. I nije da mi se ne sviđaš. Stvarno, drag si mi i ne znam kako ovdje stvari inače funkcioniraju, ali... Nije do tebe. Ja samo volim cure.“, ispalila sam prije nego sam razmislila o svemu.

„Oh.“, samo je rekao.

Nisam više znala što misli o meni, ali ostatak puta smo šutjeli. Možda se zaljubio u mene i sad sam ga povrijedila, a nisam uopće mislila tako. Nadam se da će razumjeti. Još smo se samo kratko pozdravili i otišli kućama. Nisam znala što da očekujem u ponedjeljak u školi.

Ostatak vikenda proletio je u učenju i, prije nego što sam se nadala, stigao je ponedjeljak. Strepila sam od ulaska u razred jer sam shvatila kako Matiju uopće dobro ne poznajem, kao ni on mene, i bojala sam se da je razglasio svima u razredu moju seksualnu orijentaciju. Ipak bi to bio zanimljiv trač.

Zadržala sam dah i ušla, ali sve je bilo kao i u petak. Nitko ništa posebno nije govorio niti me zezao. Odahnula sam. Otišla sam na svoje mjesto i pripremila knjige za kemiju. S vremena na vrijeme pogledavala sam Matiju, ali ponašao se uobičajeno, osim što nije ništa progovorio do početka sata. Ovaj put morala sam pratiti nastavu, kao prvo, zato što mi je kemija trebala i za daljnji željeni nastavak obrazovanja i, kao drugo, jer nisam bila sigurna hoće li mi Matija nastaviti pomagati. Profesorica je baš počela objašnjavati standardnu reakcijsku entalpiju kad je na moju bilježnicu doletio papirić.

Pisalo je: „Stvarno sori za ono u subotu. Sad mi je neugodno. Nadam se da se ne ljutiš, nisam znao da te ne zanimaju dečki. Možemo nastaviti biti prijatelji? M.“

Načrčkala sam: „Sve u redu. Nisam htjela da se osjećaš loše. Možemo. S.“, i bacila mu papirić nazad. Nasmiješio se.

Pod odmorom mi je prišla Marta i pitala me da joj objasnim osmi zadatak iz kemije u hodniku jer je u razredu bila prevelika buka. Izašle smo.

Baš sam htjela početi objašnjavati kad je izvalila: „Zapravo ne trebam zadatak iz kemije. Samo sam čula da si lezbijka i htjela te pitati je li to istina.“

„Da...“, tiho sam odgovorila.

A mislila sam da nije rekao nikome... Sad sam si službeno spustila želju za socijalizacijom na nulu i poželjela plakati.

„To je super! Slušaj, ja sam biseksualna i htjela sam pronaći još nekoga tko nije heteroseksualan pa sam rekla Matiji da mi pomogne... Hej, čemu taj izraz lica?“, pričala je sve u šesnaest.

„Mislila sam da to neće spominjati drugima. Znači sad pokušava poljubiti svaku curu koju upozna dok ga jedna ne odbije i ne kaže da je gej?“, pokušavala sam se našaliti.

Nasmijala se.

„Napravio je... Što!?“, nije se prestajala smijati te sam počela i ja.

„Misliš da nije nikome rekao osim tebe?“, i dalje sam bila napeta nakon provale smijeha.

„Ma nema šanse.“, odgovorila je.

I tako sam stekla nove prijatelje. Dobro, još sam nekoliko dana nakon onog ponedjeljka brinula da je Matija ipak možda rekao i drugima kako volim cure, ali ubrzo sam shvatila da mu mogu vjerovati, a saznala sam i ja o njemu neke zanimljive pojedinosti, kao npr. da voli plesati u slobodno vrijeme i da je ateist, no njegovi roditelji to ne smiju saznati jer definitivno ne bi bili sretni s činjenicom da njihov sin ne vjeruje u boga. On, Marta i ja postali smo slavni trio, a nakon dva mjeseca nagovorili su me da se upišem i u streljački klub s njima. Tamo sam upoznala još genijalnih ljudi, a počela sam i izlaziti te se zabavljati. Jedino još nisam našla curu, ali valjda budem i to. Uh, ispravak: „valjda ću i to“. Ma zapravo, nekako mi se sve više čini da mi veza trenutno nije ni potrebna za sreću. Imam super prijatelje, zadovoljavajuće ocjene, a i

sve više mi uspijeva koncentrirati se na ono što me zanima. U svakom slučaju, ostvarila sam svoj plan o socijalizaciji. I ono najbitnije, naučila sam što je jorgan!

Ramona Bilić, 2. b